

Jop

Kunstenaars kom je tegen, je loopt er tegenaan, meestal per ongeluk, soms met opzet. Tegen Jop Vissers Vorstenbosch liep ik aan bij de eindpresentatie van de HKU, de laatste presentatie die ik bezocht na een rondje Den Bosch, Breda, Den Haag en Utrecht. Dat was opzet. Jop redde mijn rondje. Weinig schilderkunst gezien, laat staan goede schilderkunst. En toen zag ik toch een mooi bord linzensoep, groene soep, veel soeps. 'Wil ik wel kopen,' zei ik. 'Heeft mijn leraar al gekocht,' zei hij. Goed teken dacht ik en kocht een ander bord groene vla, zijn verfbak. Het hangt nu in mijn kamer, al bijna twee jaar, nooit een saai moment.

Jop schildert zijn omgeving, zijn verfbak, een vlieg op een TV scherm, of alleen een scherm of iets waar het alleen nog maar op lijkt. Geen verwijzingen naar Afganistan of misstanden in Syrië, geen rellen in Egypte, geen achtergestelden. Jop schildert een overreden vogel, waar de gele lijn van de weg overheen geschilderd is. De lijn wordt gezet, ook als er een dode vogel ligt. Het werk gaat door. Jop neemt kennis van de kleine dingen in het leven en verwerkt ze. In deze wereld van politieke correctheid is dat een verademing. Het is schilderkunst om de schilderkunst. Ooit was de expositie Fundamentele Schilderkunst in het Stedelijk Museum voor mij van bepalende betekenis, schilderen om het schilderen. Schilderen omdat het niet anders kan. Natuurlijk is er een plan, het is allemaal van te voren bedacht, de gegevens zijn verzameld, de compositie is bepaald, kleur en vorm zijn voorbereid.

Maar dan slaat de kunstenaar toe. Hij stort zich in de verf en het doek wordt te pakken genomen. De voorstelling wordt erop gelegd. Het gaat bijna in een beweging, het lijkt op hypnose. Een flinke productie wordt geleverd. In een vloek en een zucht.

De kneuzen vallen af, het werk is gedaan. Jop keek naar de restanten en zag dat het goed was. Ik ook.

Wim van Krimpen